

"Tinc la sort que la gent ja em coneix"

Pilar Rahola (Barcelona, 1959) és diputada del grup mixt a Madrid i tinent d'alcalde de Barcelona, ajuntament al qual es presenta encapçalant, aquest cop, la llista del Partit per la Independència, que concorre per primera vegada a unes eleccions el 13 de juny.

Com valora l'aportació que ha fet a l'Ajuntament de Barcelona?

—Jo el que dic és que el que vull fer els propers quatre anys és continuar. Nosaltres vam agafar un sector estratègic, que era el de comerç, consum i turisme. Encara que era molt difícil, fins i tot com a dona, agafar un sector típicament masculí m'agradava. Tots els representants de tot arreu són masculins, encara que el món laboral és femení en aquests sectors. I hi ha una altra àrea que era la de Drets Civils, que és la salut democràtica, lluitar contra les discriminacions, lluitar a favor de valors democràtics. I jo crec, quatre anys després, que ho hem fet bé. Segurament hi ha hagut errors, però jo he agafat temes estratègics i he aconseguit canviar els hàbits de venda als mercats. I he aconseguit negociar i pactar l'horari de tardes, que és un canvi de cent anys en la mentalitat dels mercats. Vaig privatitzar una empresa i vaig aconseguir el 75 per cent més de diners que demanaven en el concurs públic, amb l'acord de tots els sindicats i partits polítics. També he aconseguit la gran reforma dels mercats i, per primera vegada, hi ha hagut una política vinculada als eixos comercials de barri, amb una potenciació dels barris que no s'havia produït en molts anys.

Si sóc sincera crec que hem fet les grans coses que volíem fer, però en quatre anys just comences a fer la casa. La consolidació, per exemple, de tot el concepte de drets civils, la lluita interreligiosa, la lluita per una administració i una societat laica, la lluita perquè sigui quina sigui l'orientació sexual, religió, raça, tothom tingui els seus drets reconeguts, la lluita contra el nazisme i l'extrema dreta —nosaltres hem portat als tribunals la llibreria Europa—. Tot això, no perquè calguin grans invents per a governar la ciutat, sinó perquè cal consolidar les idees que funcionen. I aquestes nos-

tres han funcionat. Per tant, resumint, a banda que alguns temes estratègics està reconegut que els hem fet bé, hem demostrat que l'independentisme pot governar una ciutat i que, a més a més, som capaços de plantar-nos quan toca. Jo he governat amb els socialistes però m'he plantat cada vegada que no hi he estat d'acord. M'he plantat i he portat als tribunals el Casino, m'he plantat amb les grans superfícies, m'he

plantat amb els plans urbanístics que he aconseguit parar, he parat una gran superfície a Renfe-Meridiana... Hi ha hagut moments de molta crisi, aquí. Em vaig plantar amb l'escut de Barcelona, encara que em va trair després en Miquel Roca, perquè va pactar amb els socialistes. Amb una nova cultura animalista, per exemple, he aconseguit que totes les organitzacions animalistes tinguin un diàleg fluid amb l'ajuntament, quan fins ara vivien d'esquenes a l'administració. He creat molts consells assessors, que tenien capacitat d'elaborar després ordenances.

Jo diria que el tarannà rebel que ens representa, capaç d'enfrontar-se amb els *lobbies* econòmics, i el caràcter republicà han tipificat una manera de governar totalment diferent. Això és el que m'ha agradat més d'aquests quatre anys de poder.

—I quina és la creu d'aquest període?

—Jo tinc un tant per cent d'èxits molt alt. No he promès gaires coses, però de les que he promès, me n'he sortit. Cada vegada que et ve a veure un col·lectiu, si veus que te'n pots sortir els dies: "hi jugaré fort". Si no ho veus, no ho prometo, perquè jo penso que on més pell hi deixes i més crèdit és quan promets coses que no compliràs, o que són impossibles, o que no vols complir. I això hi ha gent que ho fa. En Molins acaba de prometre 50 mil llocs de treball. És una mentida! No es pot jugar d'aquesta manera amb l'atur,

"Hi ha un seguit de coses vinculades a la catalanitat que potser no s'han vist tant, però que de tota manera m'hauria agradat que tinguessin més gruix català i més de capitalitat."

amb el treball de la gent. Quan tu fas aquestes promeses absolutament virtuals, la gent acaba no creient en els polítics en general.

En el dèficit, no estic contenta de dues coses: no me n'he sortit pel que fa a un reforçament de la capitalitat de Barcelona. En part, per la manca d'ajuda de la Generalitat de Catalunya. Aquí em sento feble, no m'he n'he sortit prou. De vegades he tingut la impressió que en les baralles Pujol-Maragall o Pujol-Clos, jo vivia en una tenda d'acampada a la plaça de Sant Jaume, i m'ho mirava com dient "mare meva, que burros"... Burros no ho voldria dir, però sí que irresponsables. Perquè en la baralla qui perd és la ciutat. És el cas de la Fira de Barcelona, per exemple, que no s'ha ampliat la fira de Montjuïc, una altra guerra que aquesta no l'he guanyada, però que l'he feta, eh! El Casino, potser no ho guanyaré, però l'he portat als tribunals. Qui s'ha atrevit a portar Casinos de Catalunya als tribunals en aquest país? Només jo, eh! Suposo que algun dia ho pagaré, però... I s'ha de ser una mica rebel per fer aquestes coses!

A banda del dèficit de la capitalitat hi ha el de la catalanitat. Jo he ajudat a enfortir les ajudes al Consorci de Normalització Lingüística. He creat la Cobla de la Ciutat de Barcelona, que no existia, i he revitalitzat el món de la sardana. Vaig ser jo, qui va aconseguir que l'Ajuntament fes l'estàtua al general Moragues. El dia de la inauguració, l'alcalde i el president eren els que la feien, però quan jo vaig entrar aquí no hi era, l'estàtua. Hi ha hagut un fum de coses que han anat per sota, l'homenatge a la Maria Mercè Marçal... Ha estat un homenatge personal meu, del qual me n'he sortit, i finalment va tenir una medalla que la ciutat li va donar. Hi ha tot un seguit de coses vinculades a la catalanitat que potser no s'han vist tant, però que de tota manera m'hauria agradat que tinguessin més gruixa català i més gruixa de capitalitat.

—Aquests dèficits que diu deuen ser els eixos de la seva campanya...

—Mira, jo tinc la sort que la gent ja em coneix, la gent ja sap com sóc. La meua és una candidatura, segurament, molt lligada a la persona de qui la presideix. També és normal, això, Maragall és un candidat possible perquè és Maragall i no un altre, i Pujol és el mateix. Jo no m'hi vull comparar, humilment, n'estic molt lluny, però sí que és veritat que els vots que tinguem seran molt vinculats a la pròpia personalitat meua. I jo sóc una persona que no enganyo, és a dir, a qui agrado, agrado, a qui no, no. Però la personalitat està molt definida i hi ha la garantia que jugaré fort per Barcelona, que me la jugaré en aquells temes que no formen part dels meus criteris polítics, és a dir, que si cal m'enfrontaré amb els meus aliats. I jugaré molt fort per aquelles àrees de govern que crec que són fonamentals. Això és el que li diré a la gent.

—Si es confirmen els resultats de gairebé totes les enquestes i no aconseguim presència a l'Ajuntament de Barcelona, això modificarà l'estratègia del PI a nivell nacional?

—Ni un sol dia he pensat en què passaria si no hi entréssim, no ho he valorat. L'any 93, quan vaig anar de

diputada, la primera vegada que va sortir una enquesta dient que no aconseguia representació, em vaig quedar molt impressionada. Recordo que vaig anar a casa molt deprimida. I recordo que el Colom em va dir: "Uii, vés acostumat-t'hi, perquè mai tindràs cap enquesta a favor." Ara ja són gairebé set anys. He estat candidata quatre vegades i mai cap enquesta m'ha donat representació. Per primera vegada les enquestes que fan els socialistes, cada tres mesos aquí a l'ajuntament, diuen que estic forta, com a candidata. Però jo estic convençuda que d'aquí al 13 de juny, les que surtin variaran; primera, perquè hi ha una gran confusió entre PI i ERC; segona, perquè la gent valora la persona, però quan li preguntes per sigles això canvia; tercera, perquè hi ha un 50 per cent que no sap què votarà i, quarta, perquè els partits s'han trencat i ningú sap com respondrà l'electorat. Les enquestes són jocs de malabars.

Per tant, el 14 de juny què faré? Jo penso descansar. No ho sé políticament. Si ens en sortim, jugarem molt fort. Perquè llavors, l'independentisme que jo represento, a través del partit i de l'Àngel, comencem a jugar fort. I volem aconseguir un partit com el quebequès, un partit transversal. Si no ens en sortim, parem bé la derrota, felicitarem els que hagin guanyat, ens mirarem amb perspectiva la situació i llavors decidirem. Sóc incapaç de pensar-ho ara.

Enric Rimbau

"La meua és una candidatura molt lligada a la persona de qui la presideix. També és normal això, Maragall és un candidat possible perquè és Maragall i no un altre, i Pujol és el mateix. Jo no m'hi vull comparar, humilment, n'estic molt lluny, però sí que és veritat que els vots que tinguem seran molt vinculats a la pròpia personalitat meua."